

Arrest

nr. 218 505 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2017 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 21 maart 2012 België is binnengekomen, diende op 23 maart 2012 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 22 augustus 2012 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij aangetekende brief van 27 juni 2017 werd verzoeker opgeroepen omdat een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking moet worden genomen.

1.4. Op 7 september 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 8 september 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 23/03/2012

Overdracht CGVS: 27/03/2012

In het kader van een onderzoek naar een nieuw element in uw dossier organiseerde het Commissariaat-generaal op 19 juli 2017, van 9.15 uur tot 10.20 uur, een gehoor. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw vertrouwenspersoon Mevr. Laurijssen was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Jokan, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoen van origine. U bent drie jaar naar school geweest. U bent gehuwd en hebt vier kinderen. Zij verblijven momenteel nog in Afghanistan.

U verklaarde naar aanleiding van uw asielaanvraag dat u werkte voor een veiligheidsfirma. U stond naar eigen zeggen in voor het escorteren van Amerikaanse konvooien op de weg van Maidan Shahr naar Ghazni en Sharan. Omwille van uw werk werd u door de Taliban bedreigd. Zij kwamen naar uw huis en doodden uw vader en broer. Omdat ook voor uw leven werd gevreesd, regelde uw neef een smokkelaar. Op 21 augustus 2011 bent u uit Afghanistan weggegaan. Op 23 maart 2012 vroeg u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Ter staving van uw asielrelaas legde u een originele badge en originele 'taskara' (Afghaanse identiteitsbewijs) neer, alsook de enveloppe waarin deze documenten werden verstuurd.

In de beslissing van 22 augustus 2012 motiveerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) waarom er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven en u de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Omdat uw herkomst uit het district Hesarak wel aannemelijk werd geacht, kreeg u anderzijds wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd. U werd op 1 april 2017 tegengehouden op de luchthaven van Schiphol, waarbij werd vastgesteld dat u net uit Kabul was teruggekeerd. U bleek onder meer in het bezit van een Afghaans paspoort, afgeleverd op 23 november 2015 door het Afghaans consulaat in Bonn. De Nederlandse autoriteiten stelden vast dat u van 2 maart 2017 tot 1 april 2017 in Afghanistan verbleef en dat u ook in 2016 al een maand in Afghanistan was.

In een brief d.d. 10 mei 2017 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS gevraagd om uw internationale beschermingsstatus te herzien.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te geven op dit nieuwe element te reageren, werd u op 19 juli 2017 door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw gehoor.

U verklaart dat u inderdaad twee keer naar Afghanistan terugreisde omdat uw moeder medische problemen heeft. Hoewel zij en de rest van uw familie al geruime tijd in Jalalabad wonen, ontmoette u haar, uw vrouw en uw kinderen in Kabul, waar een oom aan moeders zijde telkens gedurende een maand een huis huurde. Omdat u schrik had voor de Taliban die nog steeds naar u op zoek zouden zijn, kon u zelf niet naar Jalalabad gaan.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: het paspoort waarmee u reisde, twee voorschriften voor medicijnen die uw moeder moet nemen en een arbeidscontract.

B. Motivering

U kreeg op 22 augustus 2012 de subsidiaire beschermingsstatus. Uit een grondige analyse van de situatie in uw regio bleek dat er in uw regio een reëel risico bestond van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet dat de status van subsidiaire beschermde in beginsel geen permanente status is, en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn. Artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, Vreemdelingenwet (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Uit de stukken waarover het CGVS beschikt en uit uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor blijkt dat uw familie (moeder, vrouw, vier kinderen, vier ooms) in Jalalabad verblijven en dat kan worden vermoed dat ook u in Jalalabad was telkens u naar Afghanistan terugkeerde. Blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt is heden in Jalalabad geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti Gouvernemente Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsklachten. U spreekt Pashtou, de voertaal in Jalalabad. U blijkt ook al enige werkervaring te hebben opgedaan. Gezien u ongeveer eenentwintig jaar was toen u Afghanistan verliet, kan worden vermoed dat u daar heeft gestudeerd en/of gewerkt, al maakte u niet aannemelijk dat u voor een beveiligingsfirma werkzaam was. Verder blijkt u over een zeer ruim familiaal netwerk te beschikken in de stad Jalalabad. U verklaart dat uw familie ongeveer vier jaar geleden naar de wijk Mowlawi Khalis Families in Jalalabad is verhuisd. U heeft het onder meer over uw moeder, uw vrouw, uw kinderen, uw schoonmoeder en meerdere ooms die tot op heden in de stad Jalalabad wonen (CGVS, p.3-7). Gezien uw problemen met de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden, kan worden verondersteld dat uw vader (een fruithandelaar) en uw broer nog in leven zijn en eveneens in Jalalabad wonen. Bij een eventuele hervestiging zou u aldus uw familie en gezin in Jalalabad kunnen vervoegen.

U verklaart verder dat u zelf niet in Jalalabad geweest bent en uw familie in Kabul ontmoette. Gezien u beweert dat de enige reden daarvoor uw zagezegde vrees voor de Taliban is (CGVS, p.4), is het niet geloofwaardig dat u Jalalabad diende te mijden en zodoende enkel in Kabul kon verblijven. Het CGVS gaat er dan ook van uit dat u naar Jalalabad reisde en daar bij uw familie was. Dat blijkt bijvoorbeeld ook uit de voorschriften dat u neerlegt. U zegt dat u en uw moeder hiermee medicijnen gingen afhalen in een apotheek in Kabul (CGVS, p.6). Geconfronteerd met de vaststelling dat op beide voorschriften een stempel van de "Omaid Pharmacy Nangarhar" staat, zegt u dat dit betekent dat uw moeder de medicijnen ook in Jalalabad kan afhalen (CGVS, p.6). Het is evenwel onmiskenbaar zo dat de voorschriften door een apotheek in Nangarhar werden afgestempeld. Gezien de aanwezigheid van uw familie in Jalalabad en het gegeven dat u het niet geloofwaardig maakt dat u zelf telkens gedurende een maand in Kabul verbleef, mag worden verondersteld dat u zelf in Jalalabad geweest bent en vertrouwd bent met deze stad.

Voorts gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen, stelt u dat er behalve uw vrees voor de Taliban geen andere belemmeringen zijn voor een hervestiging in Jalalabad (CGVS, p.5). Het CGVS merkt nogmaals op dat u uw problemen met de Taliban niet geloofwaardig heeft gemaakt, zodat deze een terugkeer niet in de weg staan.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot Jalalabad zoeken, in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Bijgevolg kan worden besloten dat de omstandigheden op grond waarvan u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot opheffing van de status van subsidiaire bescherming.

U haalde evenmin elementen aan waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Uw paspoort levert bewijs voor uw identiteit en terugkeer naar Afghanistan. Deze elementen staan niet ter discussie. De medische attesten moeten bewijzen dat uw moeder medische problemen heeft. Dat de medische situatie van uw moeder u noodzaakte om naar Afghanistan terug te reizen, wordt hiermee niet aangetoond. Uw arbeidscontract geeft tot slot louter aan dat u hier werk vond. Dit wordt niet betwist maar is niet van die aard dat het een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door de commissaris-generaal wordt toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur, na vijf jaar, te rekenen vanaf de indiening van het verzoek om internationale bescherming.

Naar luid van artikel 49/2, § 5, van de Vreemdelingenwet, kan de minister of zijn gemachtigde, nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd opgeheven, een einde maken aan het verblijf van de betrokken vreemdeling en hem verwijderen "overeenkomstig de bepalingen van deze wet".

Artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, na de opheffing van de internationale beschermingsstatus overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5 van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van deze status tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten. Artikel 11, § 3, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet machtigt de minister om, in geval van een intrekking van de internationale beschermingsstatus, naast het recht op verblijf voor beperkte duur, ook het verblijf van onbepaalde duur in te trekken of te beëindigen en een bevel geven om het grondgebied te verlaten af te geven.

De parlementaire voorbereiding stelt nog het volgende:

"In geval van opheffing van de internationale beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3 of 55/5 van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de vreemdeling (dus tijdens de eerste 5 jaar verblijf, te rekenen vanaf de indiening van de asielaanvraag) overgaan tot beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis is terug te vinden in het nieuw artikel 11, § 3, eerste lid, 1°, van de wet.

Eenmaal deze vreemdelingen als begunstigden van internationale bescherming reeds waren toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur of tot een meer duurzaam verblijf (vestiging of status van langdurig ingezetene), voorziet de wet geen specifieke rechtsgrond om hun verblijf te beëindigen na de opheffing van de internationale beschermingsstatus. Het verblijf kan dan enkel worden beëindigd overeenkomstig de artikelen 20 en 21 van de wet." (Parl. St. Kamer, 2015-2016, nr. 54-1730/001, 6).

Verzoeker diende *in casu* een verzoek om internationale bescherming in op 23 maart 2012. Op 22 augustus 2012 werd hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Derhalve beschikte verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, op 7 september 2017, overeenkomstig artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet over een recht op onbeperkt verblijf in België. Ter terechtzitting wordt niet betwist dat verzoeker dergelijk recht heeft.

De verzoeker valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten en hem het bevel geven om het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus kan *in casu* geen aanleiding geven tot een beëindiging van het verblijf en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zoals bedoeld in artikel 11, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De partijen werden ter terechtzitting ondervraagd omtrent het actuele belang bij het beroep tegen de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus, vermits verzoeker thans is toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur en dit recht op verblijf enkel kan worden beëindigd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verzoekers advocaat bevestigt het recht op een onbeperkt verblijf in hoofde van verzoeker. Gelet op voorgaande overwegingen is de Raad dan ook van oordeel dat er geen actueel belang is bij het beroep tegen de bestreden beslissing.

Het beroep wordt onontvankelijk verklaard.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP